

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Poesis Sacra Sive Vitae, Mortis, Et Resurrectionis
Salvatoris Nostri Jesu Christi Historia**

Hermanni, Joachim Heinrich von

Hildesii, 1743

VD18 10904743

6tò. Prandium Christi cum Pharisæis & Legum peritis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68828](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68828)

Et fratrum matrisque loco, quicumque fideles
 Corde voluntatem Cœlestis Patris adimplent
 Ex hac finali sacræque coronide, magni,
 Quo Dominus quoscunque probos dignatur, am
 Copia colligitur: Matri, quam totus amabat,
 Assimilat cunctos, qui sunt ex corde fideles,
 Hinc fidamus ei, qui talia signa paterni
 In nos affectûs toties monstravit: & inde
 Nunquam, fatalis dum nos vocat Arbiter ur
 Mordicus hanc fragilem vitam retinere petam
 Sed Patris amplexu freti conemur abire
 Promptius, & solidam moriendo acquirere pace

POESEOS SACRÆ ET PARTIS SECUNDÆ
 INDUCTIO SEXTA.

S. LUCAS CAP. II.

Et cùm loqueretur, rogavit illum quidam Phariseus, ut prand
 ret apud se. Et ingressus recubuit. Phariseus aut
 cœpit intra se reputans dicere, quare non baptizatus es
 ante prandium. Et ait Dominus ad illum: Nunc vos Phari
 sæi, quod deforis est calicis & catini, mundatis; quod
 tem intus est vestrum, plenum est rapinâ & iniquitate &

SYNOPSIS.

Dominus & Salvator noster Jesus Christus, à quodam Phari
 sæo ad prandium invitatus, inter comedendum Phariseorum
 Legis peritorum, & Scribarum vitam & mores acerrimè
 stringit; mensæque sublatâ, eadem ad populum concionem
 reperit

Se gravibus plerumq; viri, qui vera loquuntur
 Exponunt odiis: dum Christus amabile verum
 Prædicat, assurgunt sermonis acumine puncti
 In rabiem tacitam Scribæ, perguntque dolores
 Conceptumque dolum blando prætexere vultu
 Non secus aulæis domuum cariosa teguntur

Ligna, vel informis paries, rimisque pudendus.
 Ex his unus erat Pharisei nomine clarus,
 Sollicitans Dominum, secum pranderet: adeptus<sup>Luc.
11.</sup>
 Opportuna vafros culpandi tempora Christus
 Annuit oblatis: sed cum pro more lavaret
 Quisque manus conviva, suas mundare recusat,
 Adjungitque: Viri, primò purgate profani
 Interiora sacro cultu penetralia cordis.
 O insensati! patinas calicesque studetis,
 Ut niteant placeantque, foris purgare: sepulchra
 Exteriùs splendent, licet interiora putredo
 Occupet. Hæc equidem Phariseis convenit aptè
 Mundities: externa quidem virtutis honorem
 Prætendunt; sed si super interiora severum
 Dirigis obtutum, vitiorum monstra videbis.
 Hic injustitias, pingues amat ille rapinas;
 Hunc regit ambitio, sanctus cupit ille videri,
 Hic olus & mentham decimat, sed durus egenos
 Negligit. Excelsas cupitis decorare cathedras,
 Ornarique stolis, præferri cuique sedendo,
 Inque salutando deponere culmen honoris.
 O pudor! ô fallax simulati gloria veri!
 Dura quidem, sed justa nimis correctio morum.
 Iste tenor sermonis erat: sed nobile verum
 Nullibi tuta potest habitacula figere; magno
 Contemptu, quidquid verum justumque videtur,
 Respuitur. Quidam discumbens Lege peritus
 Respondet Domino: Non sunt tua dicta, Magister,<sup>Luc.
11.</sup>
 Vera salus animæ, sed atrox injuria: Christus
 Hæc scioli temerè censentis jurgia digno
 Reprimat affatu: Væ vobis! indicat illi,
 Qui dorsum populi duplicatâ mole laborum
 Intolerabilium premitis, nec tangitis ipsi

Articulo digiti gravitatem ponderis: ite
 Ædificaturi cæsis monumenta Prophetis
 (Quos eheu! Patrum vestrorum dira tyranni
 Suttulit è medio) prisca mera signa pudoris!
 Quippe perorabit cruor hic ex marmore vestro
 Increpitando Patres; quorum vestigia sævi
 Criminis hæredes scelerato tramite semper
 Calcâstis: veterum notos exquirite fastos;
 Et probra cujusvis, lectis annalibus, ævi
 Explore! dies veniet, quo nulla cruoris
 Guttula, quam Sancti fudère, manebit inulta.
 Vindictam clamabit Abel, quem maximus ordo
 Interfectorum, simili clamore sequetur.
 Hunc claudet numerum Zachariæ sanguis ad
 Effusus. Repeto, væ vobis Lege peritis! (ars
 Per cunctas libuit fraudes impunè vagari,
 Atque dolis aperire viam, licèt inclyta veri
 Præstiterit vobis Juris prudentia claves.
 Hic sciolus tacuit, caupo famosus honorum,
 Defensorque mali, tacitâque infrenduit irâ,
 Exspectando ferox vindictæ tempus, apertam
 Si quam fortè daret veniens occasio causam
 De nimis austero Domini sermone querendi,
 Sed Dominus (veluti supremus montis Olympi
 Vertex, qui nulla temeratus nube, malignis
 Altior exurgit pluviis, spernitque ruentes
 Sub pedibus nimbos, & rauca tonitrua calcat)
 Continuo pergit Phariseos pungere vero;
 Si fortassè metus, qui muto devorat ore
 Conscia corda mali, convertere posset iniquos,
 Non latuit Dominum reprobati cordis acerba
 Durties; cujus scelerata protervia mater, (vit
 Fœcundata nimis, quàm plurima monstra crea-
 Hinc.

Hincque nihil superesse spei; quia spreta salutis
 Gratia præteriit, Satanæque scelestus obedit:
 Et licet angatur, redeunte subinde pudore;
 Attamen in mediis ut Strongylos *æstuat undis,
 Nec videt in pleno radiorum lumine Solem,
 Sed ruit hinc, illinc, Stygiis circumdatus umbris,
 Dic quæ causa subest, cæcis accendere lumen?
 Præmonstrare viam reprobatis? disce futura
 Posteritas; persæpe, licet præsciverit Æther
 Non fore frugiferum reprobis offerre salutem,
 Hoc fieri: cur? fortè rogas; ut, quando furoris
 Plena dies rutilat, cognoscat quilibet, illos
 Non caruisse suo præmonstratore viarum,
 Sed proprio reprobos miserè periisse reatu.
 Lux indeficiens, summi Sapiencia Patris,
 Æthereumque decus, Jesu dulcissime! noli
 Cordibus humanis subducere lumina vitæ;
 Ex quo mors animæ, mors terribilissima, certo
 Omne subsequitur. Vah detestabile damnum!
 Quod, licet in lacrymas totus vertatur Atlantis
 Oceanus, tanto tamen irreparabile fletu,
 Durat in æternum. Quam dum pronuncio vocem,
 In venis rigido mihi stagnat frigore sanguis,
 Cor negat obsequium motûs, spiramina sistunt
 Pulmonum folles, dubium cum morte duellum
 Anxia vita gerit. Si tot, quot sidera sudo
 Apparent Cælo, lustrorum millia finem
 Obtineant; nondum (quàm formidabile tempus!)
 Inchoat æternum. Fratres, quemcunque dolorem
 Finit longa dies, dissolvunt tempora curas;
 Sed cum longa nimis careat duratio fine,

G 3

In

* Insula, una Æolidum, perpetuò igne æstuans aliàs Strongylo dicta.

In rabiem totam spem desperatio vertit.
 Hactenus æternum descripsimus Infernale;
 Sed modò subjicimus breviter Cœleste, prior
 Si censenda venit duratio sola, coævum.
 Heu! quàm dissimili fatorum sorte beatos
 Hoc; sed in æternum miseros facit illud: oportet
 Alterutrum nostræ sit merces ultima vitæ.
 Clauduntur gravibus Pharisæi prandia dictis;
 Continuâtque suo Salvator munere fungi:
 Instruit attentos, monitisque sagacibus infusa
 Ut sibi provideant, Pharisæorumque recuse
 Fermento spurcare fidem; quia grandis eorum
 In speciem sanctos corrumpit hypocrisis actus
 Cuncta revelabit lux opportuna, futuras
 Sorte palàm variante vices; caligine tecta
 Ducet in apricum Dominus, dum vertitur ordo
 Vera loquor fratres; corvumne vocabo columbarum
 Non docet hoc veterum Divina scientia legum
 Sed scelerum nævos puris mundare lavacris.
 Sunt fatui, qui pro certis incerta sequuntur,
 Et qui pro dubiis, quæ sunt manifesta, relinquunt
 Calliditas blandâ semper sub imagine ludit,
 Promittitque favos, aloën infida parando.
 Omortale lutum! quæ te dementia tardat,
 Agnovisse tuæ momenta salubria vitæ?
 Non decet athletam fidei, reboante malorum
 Fulmine terreri: corpus jugulare valebunt,
 Non rapient animam, cujus Cœlestis origo
 Despicit insultus, fatique pericula spernit.
 Expediit hunc Dominum summâ pietate veretur
 Qui post elisos humani corporis artus,
 Æternis animam potis est addicere flammis.
 Hinc vigilate; Deus non vult, torpere veterum
 Quos sibi delegit; sed curis atque labore

Luc.
 12.

Excitat, & segnes veluti calcaribus urget.
 De minimis est cura Deo, nil spirat in Orbe,
 Sit res spreta licet, quod non specialiter acri
 Respicit intuitu: nec vos opus Æthere natum,
 Effigies Domini, genus immortale, relinquet.
 Quisquis in hoc mundo sequitur mea iussa, meumq;
 Humano coram cœtu profitetur honorem, Luc.
 Hunc & ego coram Cœlesti Patre, sacrisque 12.
 Spirituum turmis æquo profitebor honore.
 Sed quicumque, meo despecto nomine, sanctis
 Diffona dogmatibus sectati, sacra profanant,
 His patet ad Stygias iter irremeabile pœnas.
 Sum tamen in cunctos mitis, condono libenter;
 Et si pœniteat lapsos, peccata remitto.
 Sed qui Spiritui Sancto blasphema loquuntur Matt.
 His scelus admissum nullo donabitur ævo. 12.31.
 Vos super hoc verbo breviter mea Musa docebit: Luc.
12.10.
 Omnia Spiritui Sancto peccata resistunt;
 Ast ea præcipuè, quibus obluetamur adeptis
 De Cœlo monitis; * ut sunt, *presumere* magnâ
 De bonitate Dei, scelerumve licentiâ: & omnem,
 Protinus abjectâ spe, *desperare* salutem:
Impugnare Fidem, documentaque vera salutis:
 Si fratres in pace Dei charitateque vivant,
Invidia flammis uri: vel more Pharônis
Obdurare Dei sacris cor vocibus: atque
 De gravibus noxis *nullum sentire dolorem*
 Contriti cordis. Sunt hæc delicta nefandis
 Propria Dæmonibus, Stygiâque tegenda palude.
 Prævideo multos, pergit Salvator iisdem
 Insistens monitis, cum sit delator ubique,
 Ad Pharisæorum Synagogas esse trahendos Matt.
10.

G 4

Ac

* Peccata sex in Spiritum S.

Luc. 12. Ac fora iudicii ; sed propulsate timorem,
 Nec turbet vestram responsio danda quietem.
 Spiritus Excelsi , qui congrua verba salutis
 Omnibus inspirat , linguarum vincula solvet
 Ex auditorum circumvallante catervâ
 Luc. 12. Interpellato quidam sermone rogabat,
 Ut jubeat fratrem nuper bona rapta parentum
 Secum partiri. Christus, cui displicet omnis
 Fervor avaritiæ, replicat, culpando rogantem:
 Quis me constituit Rectorem juris & æqui,
 Aut incompositas dirimendo solvere lites?
 Subjungitque simul. Quidam prædives agrorum
 Possessor multis terram vertebat aratris :
 Hæc, tribuente Deo, fructu ditissima magnam
 Promisit messem; dives pensabat onustus
 Ancipiti curâ, quò transferat agmina frugum,
 Cùm sua, quæ solitam cepissent horrea messem
 Sint angusta nimis: demoliar horrea, dixit,
 Ædificaturus granaria grandia; lætus
 Comportandorum super ubertate bonorum.
 Jam bene subsistam, dapibus mea mensa scatebit
 Sæpius eximios epulabimur inter amicos,
 Exultando canit: sed mens circumflua luxu
 Displicuit Domino; quapropter dixit eidem:
 Stulte, quid insanis? subitis nox passibus instat
 Quæ desiderium, studiûmque infringet habendi
 Et quis, sollicito quæ sunt congesta labore,
 Quod gemit in cistis aurum, successor habebit
 Larga voluptatem generat fortuna, voluptas
 Stultitiam: vetitos illi labuntur in actus,
 Qui nimium affectant. Cur ergò superflua quæro
 Et, cùm sufficiant cyathi, cur dolia tanto,
 Immemor obsequii Superûm, conamine sector?